

СОКІЛ-РОД

На початку була пітьма. Ні Землі, ні неба, ні Сонця. Тільки — холодна й безконечна ніч. А її пронизувало Око.

Звідки взялося воно?

Наймудріші волхви Оріани казали так: «Око було завжди, воно було вічно. І з Вічності воно летіло у Вічність».

А летіло воно, мабуть, щоб утворити Новий Світ. Одного разу Око спинилося і пустило Сльозу. З неї вродилося диво: Першоптах і Першобог — птіця Сокіл.

Його золотаве пір'я осяяло непроникну ніч.

Сокіл розправив крила і кружляв над Оком.

І пустив Сокіл золоту Сльозу-Росинку, що впа-ла на Око. І вміть утворився великий острів серед моря.

І пустив Сокіл срібну Сльозинку, і впала вона по-середині острова, де утворилося озеро Живої Води.

І пустив Сокіл зелену Сльозу-Росинку, і від неї проросли квіти й високі трави на острові й берегах озера.

Тоді Сокіл сів між квіти й став глибоку думу думати.

БІЛОБОГ І ЧОРНОБОГ

І довго думав Сокіл-Род.

І зніс він два яйця: біле і чорне. Впали вони в озеро Живої Води, і вродилися з них Білий Лебідь і Чорний Лебідь. Попливли вони назустріч один одному і стали люто битися.

Але сказав їм Сокіл: «Зупиніться! Я дам вам Слово і Розум».

Вийшли лебеді з води й одразу перетворилися в людиноподібних велетнів. Тільки в одного шкіра, волосся, очі було біле, а в другого все було чорне.

І сказав Сокіл їм: «Зірвіть з дерева по яблуку та з'їжте їх».

З'їли велетні по молодильному яблуку і відчули в собі силу неймовірну.

І сказав їм Сокіл: «Тепер ви невмирущі боги».

І вклонилися йому велетні.

І сказав Сокіл білошкірому: «Ти є Білобог. Володар Світла й білого Світу та всього, що створиш у ньому».

І сказав Сокіл чорношкірому: «Ти є Чорнобог.

Володар ночі і п'їтьми та всього, що створиш у ній».

І сказав він обом: «Ви є Добро і Зло. Краса і Погань. І ви будете вічно. Бо ви є Життя. І ті, що прийдуть, не визнають Добра без Зла і Краси — без Погані, тож не знатимуть, що таке життя і навіть жити в ньому».

ДАЖБОГ І ЖИВА

Одного разу зніс Сокіл-Род золотий жолудь і золоте зернятко. І повелів Білобогові посадити їх на Землі своїй та полити Живою Водою.

Посадив Білобог золотий жолудь та золоте зернятко, полив Живою Водою. І з жолудя золотого виріс молодий зелений дуб, верхиною якого був надзвичайної вроди юнак, що слав міцним сном. А з золотого зернятка виріс великий житній колос, верши-

ною його була надзвичайної вроди дівчина, що теж спала міцним сном.

І повелів Сокіл-Род побризкати юнака і дівчину Живою Водою та привести їх у Вирій. І зробив так Білобог.

І сказав Сокіл юнакові: «Ти є Дажбог, будеш Землю засаджувати лісами та гаями».

І сказав Сокіл дівчині: «Ти є Жива. Богиня злаків. Тобто — богиня Життя. Будеш Землю засівати житом-пшеницею».

СВАРОГ

Жив собі дуже дивний чоловік. Бо жив одним за високим частоколом, за яким щось будував.

«Що ти там робиш, чоловіче добрий?» — питали його.

«Жорна і піч».

«А що воно таке?»

«О, це зробить ваше життя набагато кращим. Жорна допоможуть змолоти зерна пшениці та жита, ви зробите тісто з борошна і слечете в печі хліб...».

Люди цього не розуміли, проте запитували, коли це станеться.

«Завтра все буде готове, тоді покличу вас, нагодю хлібом».

Однак уночі прилігів Змій і обдав полум'ям господарство дивака. Але він мав уперту вдачу: найнявся до багатого, хутко розжився, збудував собі нову хату і знову щось тесав і мурував з дня в день.

Отак два рази пробував Сварог будувати жорна та піч і два рази спалював усе господарство Змій.

А на третій раз врятувала з полум'я вже мертвого Сварога богиня Жива. Вона полинула з ним у Вирій, там бризнула на нього Живою Водою, і чоловік ожив. Богиня дала йому з'їсти молодильне яблуко, і став Сварог безсмертним.

І дала йому Жива в жони свою рідну сестру — берегиню, яка народила Сварогу двох синів-близнюків сварожичів.

І через 18 років з'явився Сварог у людей. Тепер — з дружиною та синами. Він збудував хату, обгородився, витесав нові ручні жорна й вимурував піч. А коли вночі налетів Змій-Дракон, його зустрірили недремні Сварожичі, яким сам Перун подарував по вогненній стрілі. Полетіли вони до Дракона й крила йому спалили, загримів у підземелля по-сланець Чорнобога.

А Сварог таки спік Першу Хлібину — запашну й золоту як Сонце — і виніс її людям, і дав кожному по скибці, і вкусили люди теє диво, і силу відчули в собі неймовірну, і збагнули, що приніс Сварог їм велике щастя, і міць, і здоров'я, і довголіття. І врочисто стали на коліна перед ним, своїм новим богом.